

U OVOM BROJU:

**HRISTOV
SUDSKI PRESTO (1)**
*Oswald J. Smith***UZRASTANJE
ZA SPASENJE**
*Zoran Tornjanski***KARAKTER
KOJI IZDRŽAVA TEST**
*Derek Prince***IDOLOPOKLONSTVO**
*William Barclay***SLAVLJENJE OTVARA
VRATA BLAGOSLOVIMA**
*Friedrich Schoenemann***misaone refleksije****Smešna strana...**

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Više detalja na stranici: <http://siont.net/desk/onama.php>

www.siont.net
siont.net@gmail.com

www.facebook.com/siont.net

"Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati. Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu. Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svog. Da pođem i dolinom sena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si Ti sa mnom; štap Tvoj i palica Tvoja teši me." (Psalam 23:1-4 RDK)

David započinje svoj 23. psalam rečima: "Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati." Onda on govori o svim koristima koje dolaze, od činjenice, što je njemu "Gospod pastir"- On ih slikovito nabraja a radi se o ispunjenju životnih potreba, vođstvu i sigurnosti.

Znamo, iz fizike, da se senke javljaju tamo gde je svetlo slabo, ako postoji nešto što blokira put svetlosti i da izgled i veličina senke zavisi ugla i udaljenosti izvora svetlosti. Ove zakonitosti veoma lepo ilustruju neke duhovne istine.

Bog nam ne garantuje da nećemo hodati kroz dolinu smrtnih senki, u stvari, On nas uverava da u nekim periodima života ovo nas zasigurno očekuje. U našem životu pojave se mnoge "doline smrti" i kada hodamo kroz njih - pohodi nas tugovanje, usamljenost, bolest, siromaštvo, obeshrabrenje. Naravno, ne radi se o dolini gde se samo fizički može umreti, već se ponajviše radi o "dolini depresije". Kada smo toliko pritisnuti nekom mukom, da nam se smrt čini veoma blizu ili je vidimo kao jedinu utehu u tom trenutku (Jov 3:3; Jer. 20:14-15). No, Bog nam ne obećava da ćemo biti pošteđeni ovakvih dolina, već On obećava da će u tim vremenima biti lično sa nama.

Gospod obećava da će nas Njegov štap i Njegova palica čuvati i utešiti. Štap predstavlja disciplinu, a palica (prut) predstavlja vođstvo. Dakle, implikacija je sledeća: ako želimo Božju utehu, zaštitu i vođstvo moramo se pokoriti Njegovom disciplini, jer samo po tom osnovu je Njegovo prisustvo uz nas zagantovano čak i u najcrnijoj životnoj dolini. Božje prisustvo osvetljava tamu naše doline smrtnih senki a gde je jaka svetlost koja dolazi sa svih strana, onda tamo nema senki (Jak. 1:17).

Dragi naši čitaoci,

Zbog toga, budite i ostanite u Svetlu, postanite sami svetlo. Uklonite svaku prepreku iz svoga života koja stoji između "Oca svetla" i vas - eliminišite pojavu senki na najmanju moguću meru a ako se koja i pojavi, ne očajavajte, jer Gospod je vaš pastir.

Vaša, Sionska truba.

HRISTOV SUDSKI PRESTO (1)

Oswald J. Smith

Ima najmanje pet raznih Božijih sudova koji se tiču čovečanstva, a ne samo jedan opšti poslednjeg dana, kao što su mnogi bili naučeni. Naravno, postoje i drugi sudovi, kao na primer, suđenje anđelima, i tako dalje, ali mi ćemo sada govoriti samo o sudovima koji se odnose na ljude.

1. Suđenje gresima vernika. Kao prvo, imamo suđenje gresima vernika. Taj sud je već završen. On se desio onda kada su svi gresi vernika bili položeni na Hrista na Golgoti. Isus je rekao: "Zaista, zaista kažem vam: ko sluša moju reč i veruje onome koji me je poslao, ima večni život i ne dolazi pred sud, (suđenje); nego je prešao iz smrti u život" (Jn. 5:24). Isus je poneo naše grehe na svom telu na krstu, i zato što je pravda bila zadovoljena, nama kao vernicima se nikada neće suditi za naše grehe. On je bio osuđen umesto nas.

2. Suđenje samom sebi (lično suđenje). "Kad bismo sami sebi sudili ne bi nam se sudilo" (1. Kor. 11:24). Gresi koje smo učinili posle obraćenja, moraju biti suđeni tako što ćemo ih priznati i zaboraviti. "Ako ispovedamo svoje grehe, on je veran i pravedan - da nam oprost i očisti nas od svake nepravednosti" (1. Jn. 1:9). Ovo suđenje se neprestano dešava do kraja našeg hrišćanskog života.

3. Hristov sudski presto. Ovo je sud koji sada samo pominjemo, ali koji ćemo kasnije detaljnije razmotriti.

4. Suđenje narodima. Ovaj sud se nalazi u budućnosti i desiće se kada se Hristos vrati na Zemlju. On se odnosi na sve narode. Živima i mrtvima će se suditi na osnovu toga kako su postupali sa Božijim narodom. (Mt. 25:31-46).

5. Veliki beli presto. Ovo je poslednji sud. On se odnosi samo na one koji nisu spaseni. Tamo neće biti nanovorođenih hrišćana. Svi mrtvi koji će biti vaskršnuti posle hiljadu godina Hristove vladavine, primiće svoju osudu. (Otk. 20:11-15).

HRISTOV SUDSKI PRESTO

"Znaj da ćemo svi izići pred sud Božiji" (Rim. 14:10).

Vreme suda

Prvo, kada će se to desiti? To neće biti na kraju hiljadugodišnjeg carstva, jer kao što smo videli, to je sud pred Velikim belim prestolom. No ovaj sud će biti po Hristovom drugom dolasku: "Jer će doći Sin čovečiji u slavi svoga Oca sa anđelima svojim i tada će uzvratiti svakome po njegovom delanju" (Mt. 16:27). "Vidi, dolazim ubrzo, i plata moja ide sa mnom, da uzvratim svakom onako kakvo je njegovo delo" (Otk. 22:12).

Plata će se dodeljivati kada On dođe. I pošto će se plata podeliti samo Njegovim slugama pred Hristovim sudskim prestolom, to će biti moguće samo onda kada On ponovo dođe.

To će biti pri vaskrsenju pravednih. "Uzvratite ti se po uskrsu pravednih" (Lk. 14:14). Dakle u vreme prvog vaskrsenja, uskrsnuća onih koji su umrli u Hristu. To je opet povezano sa njegovim Drugim dolaskom, jer će vernici biti vaskršnuti kada On dođe.

Potreba za sudom

Nijedan čovek nije sposoban da pravedno sudi. Čovek ili ima predrasude ili ne poznaje činjenice. On ne može da zna misli, namere i pobude drugih. Pomislite samo na neke užasne presude iz prošlosti. Setite se ekskomunikacija (izbacivanja iz crkve). Setite se onih koji su bili spaljeni na lomači. Kakve strahovite greške! Kako se samo često donose pogrešne presude!

Čujte sada šta Božija reč kaže: "Ja pak ni malo ne marim što me osuđujete vi ili ljudski sud." To je bez ikakvog značaja. "A ni sam sebi ne sudim. Jer ne znam da sam što kriv, ali time još nisam opravdan." Ja čak ni sam sebi ne sudim, kaže Pavle. Ja poznajem sebe bolje nego što me drugi poznaju, ali ipak ne znam sebe dovoljno dobro da bih mogao sam sebi da sudim. Kako je onda moguće da me drugi osuđuju? "Nego Gospod je taj koji meni sudi." Bog je moj sudija. Šta se mene onda tiče šta ljudi misle? Kakve onda razlike ima u tome šta ljudi o meni misle? Čovek nije moj sudija. Moj sudija je Gospod.

"Stoga nemojte da sudite ništa pre vremena - dok ne dođe Gospod, koji će osvetliti što je

skriveno u tami i obelodaniti odluke naših srdaca; i tada će svako primiti od Boga pohvalu" (1. Kor. 4:3-5). Sada nije vreme za suđenje, zato ne sudite sada. Sačekajte dok Gospod dođe. On poznaje ljudske tajne i Njegova presuda će biti pravedna. On će ispraviti pogreške i suditi čoveku po njegovoj zaslugi.

Sud na osnovu dela, a ne vere

Spasenje je samo po Božijoj blagodati: "Jer ste posredstvom vere blagodaću spaseni, i to nije od vas, - Božiji je dar; ne od dela da se niko ne pohvali" (Ef. 2:8-9).

Plata je na osnovu vernikovih dela

"I daću vam svakom po delima vašim" (Otk. 2:23).

"Vidi, dolazim ubrzo, i plata moja ide sa mnom, da uzvratim svakom onako kakvo je njegovo delo" (Otk. 22:12).

"I svako će primiti svoju platu prema svom trudu" (1. Kor. 3:8).

"Jer će doći Sin čovečiji u slavi svoga Oca sa anđelima svojim i tada će uzvratiti svakome po njegovom delanju" (Mt. 16:27).

Ovo ne treba dalje objašnjavati. Ti odlomci dokazuju bez ikakve sumnje da je spasenje dato po Božijoj slobodnoj blagodati, a da se plata daje na osnovu naših dela. Šta smo uradili otkako smo bili spaseni? Da li smo zaslužili platu? Hristov sudski presto će o tome da odluči i to da objavi.

Sprovođenje suda

"A onaj koji sadi i onaj koji zaliva - jedno su, i svaki će primiti svoju platu prema svom trudu. Mi smo naime Božiji saradnici, a vi ste Božija njiva, Božija građevina. Po blagodati Božijoj koja mi je dana ja sam kao mudri neimar postavio temelj, a drugi naziđuje. Samo svaki neka pazi kako naziđuje. Jer niko ne može da postavi drugi temelj, sem onoga koji je postavljen, a to je Isus Hristos. I ako ko na ovom temelju zida zlato, srebro, drago kamenje, drva, seno, slamu, svačije delo izići će na videlo; sudni dan će pokazati, jer će se u ognju otkriti, i kakvo je čije delo - oganj će pokazati. Ako čije delo, koje je nazidao, ostane, taj će

primiti nagradu, ako čije delo izgori, taj će podneti štetu, ali će sam biti spasen, samo tako - kao kroz oganj" (1. Kor. 3:8-15).

Prvo: To je suđenje onima koji su već na temelju, što će reći, tu se samo hrišćanima sudi.

Drugo: Dela se ne priznaju sve dok nismo na temelju - steni. Sve ono što smo učinili pre nego što smo bili spaseni, bez obzira kako dobro, uopšte se ne računa. Ono što se uzima u obzir je samo ono što smo učinili od trenutka kada smo bili nanovorođeni.

Treće: Svaki učenik naziđuje. Bili mi toga svesni ili ne, mi ipak svakoga dana nešto naziđujemo.

Četvrto: Šta naziđujemo zavisi u potpunosti od materijala koji upotrebljavamo. "Neka pazi" je upozorenje. Svaki učenik sam bira svoj građevinski materijal.

Peto: Materijal koji je bio upotrebljen pokazaće se pred Hristovim sudskom prestolom.

Šesto: Temelj se ne sudi. Vernik izlazi na sud za svoj stav, a ne za svoju veru; za njegova dela, a ne za ono što veruje. Njegovo spasenje je osigurano, ali se njegovim delima mora suditi.

Sedmo: Spasenje zavisi od temelja, nagrada od nadogradnje. Temelj se ne sudi, ali nadogradnja se sudi.

Osmo: Nagrada kao i gubitak su jednostavno objašnjeni. Neki će biti nagrađeni, a neki će pretrpeti gubitak. Sve zavisi od toga kako smo živeli posle obraćenja. Moguće je dakle biti spasen i iskusiti gubitak.

Kratak pregled suđenja

Sada pogledajte 2. Korinćanima 5:10: "Jer svi mi (vernici) treba da se pojavimo (javno) pred Hristovim sudom, (ne Božijim sudom; Hristos je Sudija), da svako (to je suđenje pojedincima) primi (platu treba dati tačno onoliko koliko sleduje, koliko je zarađeno) prema onome što je učinio), bilo dobro (nagrada) - bilo loše (osuda)."

Pitam se kako će biti sa nama? Da li ćemo biti nagrađeni ili osuđeni? Da li ćemo Ga čuti kako kaže: "Dobro, slugo dobri i verni!" ili ćemo pretrpeti gubitak? Sada smo na probi, i sve što radimo ovde, biće otkriveno tamo. To će biti veoma ozbiljan čas! O, kada bismo samo mogli da živimo potpuno za Isusa Hrista *sada*, da bi

On mogao da se raduje i da nam da nagradu tada.

Nastavak u sledećem broju...

Izvor: Iz knjige: BORBA ZA ISTINU, Oswald J. Smith.

UZRASTANJE ZA SPASENJE

Zoran Tornjanski

Onog momenta kada smo uzverovali u Isusa Hrista, kada smo se pokajali i kad smo Bogu predali svoje živote, istog momenta smo postali spašeni. Bog je spasao naše duše, ali iako se to božansko delo dogodilo u nama ipak još nije došao kraj svemu. I dalje je pred nama proces posvećenja, građenja spasenja i uzrastanja za spasenje.

Kada nas je Bog spasao, u Hristu nam je dao mnoga dobra i blagoslove, a za većinu njih nismo ni svesni, a i za one koje jesmo deluju nam neverovatno i nemamo tu veru da ih primenimo u našim životima. Da ilustrujemo to ovako: malo dete od svega par godina dobija za poklon svemirski brod. Dete je naravno srećno zbog toga, ali je problem u tome što ne zna kako se upravlja ovim svemirskim brodom. U stvari ovo dete ne zna ništa o njemu i potrebno je da prođe vreme, da odraste, pa da počne da uči kako se upravlja ovim svemirskim brodom. Tek nakon tog procesa će jednog dana moći da iskusi šta sve može da uradi sa poklonom koji je dobilo, i koje su njegove mogućnosti. Iako je taj poklon pripao detetu istog momenta kad ga je primilo, ali praktično. ono je moglo da oseti blagoslove tog poklona tek posle određenog vremena. Slična je situacija sa svim hrišćanima, svi moraju uđ u proces rasta za spasenje. Božja reč nam daje praktična uputstva kako to da uradimo, kako da rastemo.

"Odbacite, dakle, svaku zloću i svaku prevaru, licemerje, zavist i sva klevetanja. Kao novorođenčad žudite za čistim duhovnim mlekom, da od njega odrastete za spasenje, sad kad ste se uverili da je Gospod dobar" (1. Petrova 2,1-3)

Razmotrimo prvo prvi stih. Pre svega on nam kaže da je potrebno da nešto izbacimo iz svojih života: **"...zloću, prevaru, licemerje, zavist i klevetanja."**

Većina hrišćana ne ubija, ne krade i ne bludniči. Ovi gresi se prilično retko mogu naći među hrišćanima. No, postoje neki gresi koji su vrlo česti među vernima, koji iznutra uništavaju crkvu, a to su: zloća, prevara, licemerje, zavist, klevetanje (ogovaranje). Ovi gresi su skriveni u našim srcima, i ako ih ne izbacimo, oni mogu da unesu razdor i unište zajedništvo.

Isus je rekao da sve ove stvari izlaze iz ljudskih srca i čine ih nečistim. (Marko 7,20-22) Pogledajmo malo ove grehe: zloća (zloba, pakost, osvetoljubivost, podlost, inat), prevara, licemerje, zavist, klevetanje (ogovaranje). Često nismo svesni ovih greha u nama, zato bi trebalo da tražimo od Svetog Duha da rasvetli ove grehe u nama i pokaže nam ih.

Kada pogledamo koje su najveće opasnosti za Crkvu, odmah pomislimo da su to progonstva i nevolje. Jesu li? Isus je rekao da ni vrata pakla neće nadvladati njegovu Crkvu. I to je stvarno tako. Događaj brutalnog ubistava 21 koptskog hrišćana (14. feb. 2015.) koja su izvršili pripadnici terorističke organizacije (ISIL). Da li je to uništilo hrišćane, hrišćanstvo ili crkvu? Nikako! Plodovi ovih mučeničkih smrti su to da je porodicama nastradalih hrišćana kao i drugim koptskim hrišćanima ojačala vera zbog ovog dela, i oni su se ujedinili slaveći Gospoda zbog ove prilike da njihova braća polože svoje živote za Hrista. A braća koja su ubijena su dobila priliku da umru na najslavniji način, za Gospoda koji je i sam umro za njih, i dok su polagali svoje glave na zemlju uzvikujući i slaveći Hrista, pre nego što je zvuk njihov uzvika utihnuo oni su već bili sa Gospodom!

Hrišćanstvo se ne može uništiti progonstvom, nevoljama i mučenjem, ali gore navedeni gresi mogu da nanese veliku štetu crkvi iznutra, i zato je važno otkriti ih u nama i odbaciti ih kao što kaže Božija reč.

Kada ovo odbacimo idemo dalje: **"Kao novorođenčad žudite za čistim duhovnim mlekom, da od njega odrastete za spasenje."**

Sada treba da žudimo za čistim duhovnim mlekom, kako bi smo uzrasli za spasenje. Ako smo puni onih stvari koje treba da odbacimo, onda neće biti dovoljno mesta za čisto duhovno mleko. U našem spasenju postoji određeni rast,

iz koga prelazimo iz duhovne dece u duhovno zrele hrišćane, i tada primamo pun blagoslov našeg spasenja. Ako ne uzimamo čisto duhovno mleko ostaćemo zakržljala deca i nećemo postati zreli i da iskusimo sve blagoslove i sva dobra koja Bog ima za nas, i nećemo moći potpuno da uživamo u tome. Sve što nam je Bog dao je legalno naše, ali dok god smo deca, nećemo moći sve da iskusimo. Zato nam je potrebno da uzrastemo, i to uz čisto duhovno mleko, uz Božiju reč za kojom treba da žudimo, ne samo da je čitamo radi reda, već da čeznemo za njom kao da nam život zavisi od nje, jer nama život i zavisi od nje. Dakle, ostavili smo sve one grehe po strani, i sada žudimo i uzimamo čisto duhovno mleko, i počinjemo da rastemo, ili nastavljamo da rastemo.

I na kraju: **"... sad kad ste se uverili (okusili) da je Gospod dobar."**

Da li smo okusili da je Gospod dobar? Osetili smo da nam je oprostio grehe. Osetili smo da nas je njegova krv očistila od svakog greha. Okusili smo spasenje i večni život koji nam je dat. Okusili smo mnoge blagoslove. Kada smo prvi put uzeli i okusili to čisto duhovno mleko, okusili smo koliko je Gospod dobar, i šta sad može da nas prevari i spreči u tome da nastavimo da se hranimo ovim mlekom?

Braćo i sestre, molimo Boga da nam kroz Duha Svetog pokaže sve one stvari koje se nalaze u našim srcima i da nam pomogne da ih odbacimo. Žudimo za čistom duhovnom hranom, kao što male bebe žude za mlekom. Hranimo se svakog dana rečima koje izlaze iz Božijih usta, jer nama život ne zavisi samo od hleba. Okusili smo da je Gospod dobar, zar ne? Nastavimo da se hranimo i rastemo, napredujmo ka zrelosti kako bi smo iskusili šta sve imamo u Isusu Hristu, i kako bi smo razumeli njegovu volju za nas, i potpuno mu ugodili!

UZRASTANJE ZA SPASENJE

Zoran Tornjanski

Onog momenta kada smo uzverovali u Isusa Hrista, kada smo se pokajali i kad smo Bogu

predali svoje živote, istog momenta smo postali spašeni. Bog je spasao naše duše, ali iako se to božansko delo dogodilo u nama ipak još nije došao kraj svemu. I dalje je pred nama proces posvećenja, građenja spasenja i uzrastanja za spasenje.

Kada nas je Bog spasao, u Hristu nam je dao mnoga dobra i blagoslove, a za većinu njih nismo ni svesni, a i za one koje jesmo deluju nam neverovatno i nemamo tu veru da ih primenimo u našim životima. Da ilustrujemo to ovako: malo dete od svega par godina dobija za poklon svemirski brod. Dete je naravno srećno zbog toga, ali je problem u tome što ne zna kako se upravlja ovim svemirskim brodom. U stvari ovo dete ne zna ništa o njemu i potrebno je da prođe vreme, da odraste, pa da počne da uči kako se upravlja ovim svemirskim brodom. Tek nakon tog procesa će jednog dana moći da iskusi šta sve može da uradi sa poklonom koji je dobilo, i koje su njegove mogućnosti. Iako je taj poklon pripao detetu istog momenta kad ga je primilo, ali praktično. ono je moglo da oseti blagoslove tog poklona tek posle određenog vremena. Slična je situacija sa svim hrišćanima, svi moraju uđ u proces rasta za spasenje. Božja reč nam daje praktična uputstva kako to da uradimo, kako da rastemo.

"Odbacite, dakle, svaku zloću i svaku prevaru, licemerje, zavist i sva klevetanja. Kao novorođenčad žudite za čistim duhovnim mlekom, da od njega odrastete za spasenje, sad kad ste se uverili da je Gospod dobar" (1. Petrova 2,1-3)

Razmotrimo prvo prvi stih. Pre svega on nam kaže da je potrebno da nešto izbacimo iz svojih života: **"...zloću, prevaru, licemerje, zavist i klevetanja."**

Većina hrišćana ne ubija, ne krade i ne bludniči. Ovi gresi se prilično retko mogu naći među hrišćanima. No, postoje neki gresi koji su vrlo česti među vernima, koji iznutra uništavaju crkvu, a to su: zloća, prevara, licemerje, zavist, klevetanje (ogovaranje). Ovi gresi su skriveni u našim srcima, i ako ih ne izbacimo, oni mogu da unesu razdor i unište zajedništvo.

Isus je rekao da sve ove stvari izlaze iz ljudskih srca i čine ih nečistim. (Marko 7,20-22) Pogledajmo malo ove grehe: zloća (zloba, pakost, osvetoljubivost, podlost, inat), prevara, licemerje, zavist, klevetanje (ogovaranje). Često nismo svesni ovih greha u nama, zato bi trebalo da tražimo od Svetog Duha da rasvetli ove grehe

u nama i pokaže nam ih.

Kada pogledamo koje su najveće opasnosti za Crkvu, odmah pomislimo da su to progonstva i nevolje. Jesu li? Isus je rekao da ni vrata pakla neće nadvladati njegovu Crkvu. I to je stvarno tako. Događaj brutalnog ubistava 21 koptskog hrišćana (14. feb. 2015.) koja su izvršili pripadnici terorističke organizacije (ISIL). Da li je to uništilo hrišćane, hrišćanstvo ili crkvu? Nikako! Plodovi ovih mučeničkih smrti su to da je porodicama nastradalih hrišćana kao i drugim koptskim hrišćanima ojačala vera zbog ovog dela, i oni su se ujedinili slaveći Gospoda zbog ove prilike da njihova braća polože svoje živote za Hrista. A braća koja su ubijena su dobila priliku da umru na najslavniji način, za Gospoda koji je i sam umro za njih, i dok su polagali svoje glave na zemlju uzvikujući i slaveći Hrista, pre nego što je zvuk njihov uzvika utihnuo oni su već bili sa Gospodom!

Hrišćanstvo se ne može uništiti progonstvom, nevoljama i mučenjem, ali gore navedeni gresi mogu da nanesu veliku štetu crkvi iznutra, i zato je važno otkriti ih u nama i odbaciti ih kao što kaže Božija reč.

Kada ovo odbacimo idemo dalje: "**Kao novorođenčad žudite za čistim duhovnim mlekom, da od njega odrastete za spasenje.**"

Sada treba da žudimo za čistim duhovnim mlekom, kako bi smo uzrasli za spasenje. Ako smo puni onih stvari koje treba da odbacimo, onda neće biti dovoljno mesta za čisto duhovno mleko. U našem spasenju postoji određen rast, iz koga prelazimo iz duhovne dece u duhovno zrele hrišćane, i tada primamo pun blagoslov našeg spasenja. Ako ne uzimamo čisto duhovno mleko ostaćemo zakrčljala deca i nećemo postati zreli i da iskusimo sve blagoslove i sva dobra koja Bog ima za nas, i nećemo moći potpuno da uživamo u tome. Sve što nam je Bog dao je legalno naše, ali dok god smo deca, nećemo moći sve da iskusimo. Zato nam je potrebno da uzrastemo, i to uz čisto duhovno mleko, uz Božiju reč za kojom treba da žudimo, ne samo da je čitamo radi reda, već da čeznemo za njom kao da nam život zavisi od nje, jer nama život i zavisi od nje. Dakle, ostavili smo sve one grehe po strani, i sada žudimo i uzimamo čisto duhovno mleko, i počinjemo da rastemo, ili nastavljamo da rastemo.

I na kraju: "**... sad kad ste se uverili (okusili) da je Gospod dobar.**"

Da li smo okusili da je Gospod dobar? Osetili smo da nam je oprostio grehe. Osetili smo da nas je njegova krv očistila od svakog greha. Okusili smo spasenje i večni život koji nam je dat. Okusili smo mnoge blagoslove. Kada smo prvi put uzeli i okusili to čisto duhovno mleko, okusili smo koliko je Gospod dobar, i šta sad može da nas prevvari i spreči u tome da nastavimo da se hranimo ovim mlekom?

Braćo i sestre, molimo Boga da nam kroz Duha Svetog pokaže sve one stvari koje se nalaze u našim srcima i da nam pomogne da ih odbacimo. Žudimo za čistom duhovnom hranom, kao što male bebe žude za mlekom. Hranimo se svakog dana rečima koje izlaze iz Božijih usta, jer nama život ne zavisi samo od hleba. Okusili smo da je Gospod dobar, zar ne? Nastavimo da se hranimo i rastemo, napredujmo ka zrelosti kako bi smo iskusili šta sve imamo u Isusu Hristu, i kako bi smo razumeli njegovu volju za nas, i potpuno mu ugodili!

IDOLOPOKLONSTVO

William Barclay

"Ne gradi sebi lik rezani niti kakvu sliku od onog što je gore na nebu, ili dole na zemlji, ili u vodi, ispod zemlje. Nemoj im se klanjati niti im služiti..." (2. Moj. 20,4-5 RDK)

Druga Božja zapovest zabranjuje izradu i štovanje idola. Ništa nije tako neprirodno, besmisleno, apsurdno i smešno kao idol - napravljeni bog. Prorok Isaija se ruga onome koji pravi i obožava idola. Čovek uzima drvo, kaže Isaija, i jednim komadom tog drveta pali vatru da se ogreje, drugim pali vatru da ispeče kruh, a od trećeg pravi sebi boga (Isa. 44,14-20). Uzima alat, skicira, meri, seče, reže, dok delo ruku njegovih ne postane bog (Isa. 44,12-13). Lični bog je tu, doduše nesposoban za pokret, fiksiran za jedno mesto, sa grotesknim obličjem nalik na ptičije strašilo u vrtu (Jer. 10,3-5), a čovek mu se klanja i celiva ga. Dok, u danima rata kada je Jerusalim bio napadnut stanovnici beže teturajući se pod teretom svojih idola, koje nose na svojim leđima (Isa. 46,1-2; Isa. 46,7). U istoriji ne postoji surovija i zajedljivija optužba na račun "uradi sam" bogova, koji u stvari i nisu bogovi,

kao ona koja je opisana u 72 stiha male apokrifne knjige poznate pod naslovom *Pismo Jeremije proroka*:

"Zanatlija, umetnik izrađuje krunu za idola na isti način kao što se izrađuju ukrasi za devojke. Bilo ko može sa bogova ukrasti zlato ili srebro, jer se oni ne mogu braniti. Bogove - idole valja svako jutro oprati kao i sav ostali nameštaj i sa njihovih lica pocrnelih od dima (sveća) skinuti čađ, dok se slepi miševi, lastavice i druge životinjice mogu lako nastaniti na njima. Položite ih uspravno i ne mogu se okrenuti, prevrnite ih i oni ne mogu sami ustati. Oni nisu ništa više od onoga šta je načinio drvodelja ili zlatar. Ukoliko u hramu izbije vatra, biće nemoćni da se sklone, dok sveštenici mogu lako pobeći. Hramovi se preko noći moraju zaključavati, jer će inače razbojnici sa bogova ukrasti zlato i ukrase. Snažni ljudi mogu ih ogoliti i pobeći sa plenom a oni im ne mogu baš ništa učiniti. Nisu, dakle, ništa bolji od strašila za ptice ili trnjaka u vrtu na kome svaka ptica sedi. Nisu ništa više od mrtvog tela odloženog napolju u tami."

Neshvatljivo je da čovek može poštovati kao božanstvo i sveto ono što je sam izrezao, izradio, što nosi amo-tamo kao komad kabastog prtljaga. Izgleda, dakle, neprirodno i nerazumno smatrati tako nešto u bilo kom smislu božanskim. S druge strane, istina je, veoma je lako sagledati proces kojim jedan idol postaje cenjen, poštovan, svet i božanski.

Bog je nevidljiv, duh i sila nevidljiva za ljudske oči. Jednostavnim ljudima veoma je teško razmišljati i obožavati nevidljivog Boga. Dobro, reći ćemo, pokušajmo malo olakšati tim ljudima. Načinimo neku predstavu, sliku, koja će nas prvenstveno podsećati na Boga ili na nešto duhovno - sveto. Njena prava namena je da naše misli usredsredi na Boga umesto koga ona zapravo i postoji. Međutim, malo po malo, slika s vremenom prestaje predočavati Boga i počinje zauzimati Njegovo mesto. Naš kompromis umesto da nas je doveo Bogu nas je ustvari udaljio od Njega.

U jednom starozavetnom događaju možemo videti kako se odvijao ovaj proces. U pustinji su Izraelce napale otrovne zmije. Mojsije je po Božjoj uputi načinio mjedenu zmiju i podigao je na stub. Svi koje je zmija ujela ozdravili su tako kada su pogledali na ovu podignutu mjedenu zmiju (4. Moj. 21,6-9). Vekovima kasnije ponovno susrećemo tu mjedenu zmiju. Ali ovaj put nalazimo proroka Jezekija kako razbija tu

zmiju, jer joj je narod prinosio žrtve i štovao je (2. Car. 18,4). To nam pokazuje kako jedna stvar postaje idolom. Izvorno, zmija je smatrana *podsetnikom* na Boga Isceljitelja; no, malo po malo ona je *postala* božanstvo.

U vezi s ovim nalazimo usporedbe čak i u hrišćanstvu. Slično se dogodilo sa raspelom. Raspelo se prvobitno držalo kao podsetnik na ljubav pruženu nam s krsta. Smatrano je da će ljudi pogledavši u njega lakše moći usred srediti svoje misli na Onoga koji je tamo iskrvario i umro. Dakle, raspelo je bilo namenjeno kao podsetnik i slika koja će olakšati razmišljanje i učiniti molitvu stvarnijom. Međutim, opasnost je u tome - a to se često i po pravilu događa - da se samo raspelo ili krst počne ceniti i štovati; ono samo postaje sveta stvar. Simbol je, poistovećen i pobrkan sa stvarnošću zbog koje zapravo tu stoji.

Tu je dakle paradoks idolopoklonstva. Smešno je da bilo ko obožava kao boga stvar koju su ljudske ruke načinile. No, činjenica je da to i nije bila prvobitna namera. Idol je prvobitno bio namenjen samo kao prikaz, slika svetoga, koji će olakšati sećanje i obožavanje učiniti stvarnijim. Međutim, malo po malo, sujeverje je preokrenulo simbol u stvarnost, prikaz ili sliku u stvar koju je trebalo predstavljati idola u boga.

Kada znamo što je idolopoklonstvo i kako ono nastaje, shvatićemo da je ono i u dvadesetom veku prisutno među vernicima i učenim ljudima. Idolopoklonstvo je stalno prisutna opasnost, tim više što je prvobitno bilo namenjeno kao pripomoć obožavanju a postalo je prepreka istinskom obožavanju Boga, u Duhu i istini (Jn. 4:24). Idolopoklonstvo nije, dakle, neki starinski ostatak prošlosti; ono je sadašnja pretnja. U dvadesetom veku idolopoklonstvo može značiti dve stvari.

1. Idolopoklonstvo znači pretvaranje sredstva u cilj. U početku, kao što smo videli, idol je bio sredstvo koje je trebalo olakšati sećanje i obožavanje. Na kraju je on sam postao objekt obožavanja. Sredstvo je postalo cilj.

I upravo to se neprestano događa u Crkvi. U nekim crkvama liturgija je sredstvo obožavanja Boga; ali jedna savršeno smišljena liturgija može sama postati ciljem, tako da sredstvo i metod obožavanja postanu važniji od samog obožavanja Boga. Ili, bilo koji sistem crkvene uprave je sredstvo za dobrobit crkve; ali sistem crkvene uprave može postati ciljem sam po sebi, tako da ljude više interesuje način crkvene

uprave nego li sama Crkva. Ljudi mogu početi obožavati crkvenu zgradu i ono šta je u njoj, postati više zainteresirani za mesto, stvari obožavanja ili doktrinu, umesto za samo obožavanje Boga.

Kad god samo sredstvo postane ciljem, kad god se nađemo u situaciji da više obožavamo sisteme nego li Boga, kad nas više interesuje liturgija nego molitva, doktrina crkve umesto Reči Božje, norma crkvene uprave nego Crkva koja je Telo Hristovo, kad god nas više interesuje obožavanje naše zgrade nego sami ljudi, tada idolopoklonstvo postoji i pretil kao nikada pre.

2. Druga opasnost idolopoklonstva još je očitija, jer na mesto osobe dolazi stvar.

Prava srž idolopoklonstva je u tome što obožava stvari umesto da obožava osobu; mrtvi idol, stvar, zauzela je mesto živoga Boga.

Čovekov bog je ono šta on misli da mu je najvažnija stvar u životu, bez čega ne može. Njegov je bog ono čemu je spreman posvetiti svoje vreme, sve svoje misli, svu svoju snagu, svoj novac. Kad god stvari za nas postanu važnije od (žive) osobe, znajmo da je idolopoklonstvo ušlo u naš život.

Ovo obožavanje predmeta se može proširiti i na dom, na celu porodicu. U nekoj anketi je upitano: Šta čini dom? A dobijeni odgovori su bili razni, ali uglavnom je glasilo: Nameštaj. Iako je to potpuno suprotno onome šta sačinjava dom, ipak je to upravo ono šta mnogi ljudi obožavaju. Bolja kuća, lepši nameštaj, veća kola, bolja tehnika - to su stvari o kojima su ljudi skloni misliti da će ih učiniti srećnima. Sve su to samo predmeti, stvari, a život zasnovan na obožavanju predmeta je život zasnovan na idolopoklonstvu. Potrebno je da se ispitamo nismo li možda predmetima dali prvo mesto u svom životu.

Idolopoklonstvo nije mrtva stvar, nije smešna pogreška primitivnih ljudi. Kad god sredstva postanu ciljem, kad god predmeti postanu važniji od ljudi i kad god bilo što prisvaja mesto koje bi trebao imati sam Bog, tada budimo uvereni da je idolopoklonstvo prisutno u našem životu.

SLAVLJENJE OTVARA VRATA BLAGOSLOVIMA

Friedrich Schoenemann

"Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu: i onomu koji hodi stazama pravim - njemu ću pokazati spasenje svoje." (Ps. 50,23 KS)

Put spasenja i blagoslova, to je put slavljenja i zahvaljivanja Gospodu. Na žalost, on je sakriven od mnoge Božje dece.

Kakva li divna pobedonosna snaga. Blagoslovi bivaju otkriveni dok slavimo i veličamo Gospoda. Gospod želi da ga Njegova deca obožavaju. Psalmista kaže: "Ulazite na vrata Njegova sa slavom, u dvore Njegove s hvalom. Slavite Ga, i blagosiljajte ime Njegovo." (Ps. 100,4) Slavljenjem imena Božjeg pokreće se veličanstvena Božja moć.

Uzmi sebi svakodnevno vremena za veličanje Gospoda. Psalmista kaže: "Sedam puta na dan hvalim Te..." (Ps. 119,164) Na ovaj način će ti se objaviti Bog i Njegova radost biće tvoja snaga. Nebo će se otvoriti nad tvojim životom i sveto pomazanje Njegovog Duha počivaće na tebi. Poteškoće tvojeg života biće rešene, breme bolesti nestaće i veze kojima te želi sputati sotona biće slomljene. Slavljenjem i hvaljenjem osvojićeš zemlju obećanja. To je najveći dokaz tvoje vere.

Ne bavi se više svojom prošlošću! Ne gledaj toliko na ljude, na poteškoće, svoje okolnosti i probleme svoga života. I ti sa Pavlom možeš reći: "Ono što je iza mene zaboravljam." Pogled prema gore osvežava srce. Počni slaviti Boga i pokloni mu sve svoje poverenje. Duhovi tuge i žalosti moraće pobeći od tebe, zato što je došao Isus i doneo ti radost. Po Njegovoj krvi ti si potpuno slobodan!

Ne obraćaj više svoju pažnju na nevolje i bolove. Počni veličati Gospoda za istinitost Njegove Reči: "... i ranom Njegovom mi se iscelismo." Prihvati u veri ono što je Bog pripremio za tebe i videćeš slavu Božju. "Planina" tvoje bolesti, tuge i brige koja te pritiska može biti umanjena kroz tvoje slavljenje i hvaljenje imena Gospodnjeg.

Mnogi ljudi ovog vremena pali su pod uticaj i moći tame. Preko okulta i greha čaranja ili

prihvatanjem pomoći od ljudi koji se time bave, sile tame su ih vezale ili zaposle. Međutim, postoji oslobođenje za takve. Kada je Isus na golgotskom krstu povikao: "Svršeno je", moć pakla je bila pobeđena. Slavi Jagnjetovu pobjedu nad svakim napadom neprijatelja!

Uzmi sebi svaki dan vremena za veličanje velikih Božjih dela, jer slavljenjem i hvaljenjem ruše se tvrđave tame, spadaju tvoji okovi i postaješ slobodan. Ispunjava se istinitost Božje Reči: "Ako vas dakle Sin oslobodi, zaista ćete biti oslobođeni!"

Pavle i Sila su se nalazili u tamnici povezani u lance. Bili su veoma izmučeni udarcima svojih neprijatelja. No, u pola noći počeli su slaviti i veličati Gospoda tako glasno da su ih mogli čuti i ostali sužnji. Odgovor je brzo došao. Pokrenuli su se sami temelji tamnice. Bog je poslao silni zemljotres. Te noći se po njihovom slavljenju objavila Božja pobjeda, tako da se obratio tamničar i cela njegova porodica.

Da li si umoran na putu svog života? Da li je ranjeno tvoje srce i duša? Ovde je spas i pomoć u tvojim nevoljama! Ako trebaš novu snagu, onda poslušaj obećanje Njegove Reči: "Ali koji se nadaju Gospodu, dobijaju novu snagu, podižu se na krilima kao orlovi, trče i ne sustaju, hode i ne more se." (Isa. 40,31) Slavljenjem i hvaljenjem dobićeš novu snagu da bi odvažno mogao hodati svojim životnim putem.

"Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu: i onomu koji hodi stazama pravim - njemu ću pokazati spasenje svoje." (Ps. 50,23 KS). Svi bi mi trebali više slaviti i veličati Gospoda, jer samo tako nas Bog može više blagosloviti, da bi primali od neiscrpivog bogatstva Njegove slave i milost.

I starozavetni vernici takođe su poznavali vrednost i značenje slavljenja i veličanja. O Danilu se govori da je tri puta na dan padao na kolena, molio, slavio i zahvaljivao. Psalmista kaže: "U po noći ustajem da Te slavim za pravedne sudove Tvoje." (Ps. 119,62)

Umesto da u veri slavljenjem i zahvaljivanjem zaposednemo zemlju, često činimo greške time što gledamo na ono što je negativno ili na opasnosti, i tako padamo u strah i sumnju. Kad su Izraelci pri prolasku kroz pustinju bili ujedani od zmija, Mojsije im je zapovedio u Gospodnje ime da ne gledaju na opasnost u jeda, nego na podignutu zmiju na štapu. I taj pogled vere dao im je pobjedu. Ne budi obeshrabren i tužan! Ne

boj se! Pogled prema nebu daće ti ponovo snagu i hrabrost. Božja Reč kaže: "Ali hvala Bogu koji svagda nama daje pobjedu u Hristu Isusu." (2. Kor. 2,14)

Jednom je Božji narod bio u opasnoj borbi sa neprijateljima, sinovima Moabovim i Amonovim. No, usred te nevolje i najveće opasnosti Leviti su hvalili Boga Izraelova veoma jakim glasom. I car Jošafat je poučio narod i postavio pevače Gospodnje da hvale svetu lepotu idući pred vojskom i govoreći: "Slavite Jahvu jer je večna ljubav njegova!" I kad su počeli pevati i slaviti Boga, On je međusobno zavadio neprijateljske vojske, tako da su se same uništile.

Takođe, apostol Pavle često svedoči da zahvaljuje za svoju zajednicu. On kaže: "Zahvaljujem svagda Bogu svojem za vas što vam je dana milost Božja u Hristu Isusu." Uvek kada misli na zajednicu, on je zahvalan svom Bogu. Nije li to divna božanska zakonitost: dok mi Bogu zahvaljujemo za njegovu decu, On ih sam blagosilja. Veoma grešimo ako previše gledamo na greške našeg blišnjeg. To će nas samo obeshrabriti a blišnjem neće pomoći.

Džon Hajd (John Hyde), koji je veoma poznat po svom molitvenom duhu i velikom probuđenju koje mu je Gospod udelio u Indiji, običavao je ponekad ispričati lekciju koju mu je Gospod jednom davno dao. Nalazio se na kratkom odmoru u brdima. Budući da ga je duhovno stanje jednog propovednika vrlo zabrinjavalo, odlučio je uzeti sebi dovoljno vremena za molitvu.

Dok je izlivao svoje srce pred nebeskim Ocem u molitvi: "O Bože, ti znaš kako je taj brat hladan...", izgledalo je kao da mu je nevidljiva ruka zatvorila usta i jedan glas ga je ozbiljno prekorio. "Ko njega dira, dira u zenicu moga oka." Hajd se veoma uplašio. Osećao se krivim zato što je optužio i osudio brata pred Bogom. Osećao se poniženim i pokaranim. Odmah je priznao svoje grehe i zazvao Isusovu dragocenu krv da ga očisti. Onda je uzviknuo: "Oče, pokaži mi šta je lepo i milozvučno u životu mog brata." Munjevito su mu došle misli kako je taj propovednik nekada ostavio sve zbog Hrista i koliko je radi toga podneo nevolje od svojih bližnjih. Setio se i godina naporne službe u jednoj teškoj zajednici sa mnogim slučajevima svađe i razdora, koju je uljudno smirio, te kako je bio primeran muž. Dobročinstva su se pojavljivala jedno za drugim i vreme zagovorničke molitve za tog brata provedeno je u zahvalnosti. Kada se Hajd vratio sa odmora

doznao je da je dotični propovednik u isto vreme doživeo silnu unutrašnju obnovu svog duhovnog života.

Zahvaljij Gospodu za svoje bližnje i najmilije. Zahvaljij mu svagda i bez prestanka za sve. Veličaj ime njegovo. Slavljenje i zahvaljivanje podići će tvoje oči sa borbe na pobeđu. Pobeđa je već izvojevana po Gospodu Isuse, a slavljenje i zahvaljivanje doneće pobeđu u tvom životu ali i u životu tvojih najmilijih.

Na Džonu Hajdu često je ležao težak teret za izgubljene duše i to ga je doslovno mučilo. I kad Bog ne bi blagoslovio, onda bi on pitao Gospoda za razlog i ispitivao svoj život. Bez izuzetka je dolazio do zaključka da se radilo o nedostatku slavljenja i zahvaljivanja u njegovom životu. Po slavljenju i zahvaljivanju Božji narod biva blagoslovljen i crkva Isusa Hrista ponovo oživljena.

Korejska crkva se smatra najživljom crkvom na svetu. No, šta je tajna duhovnog života te crkve? Kada je evanđelista dr Bili Grejem (Billy Graham) za vreme korejskog rata posetio tu zemlju, otkrio je njihovu tajnu. On sam izveštava: "Devedeset posto svih crkava u Koreji imaju molitveno bogoslužjenje između pet i sedam sati ujutro, i to 365 dana u godini. Da li znamo kako se oni mole? Naša braća bi bila zaprepašćena kada bi ih čuli kako istovremeno mole, dok se suze kotrljaju niz njihove obraze. Temperatura napolju bila je oko nule. Crkva je bila bez krova, bez klupa. Obučeni u njihovu tanku pamučnu odeću oni stoje u crkvi. Mi se smrzavamo u našim debelim i teškim kaputima. Ali oni se mole dalje time što stalno viču Bogu: 'Mega, mega, mega!' Pitao sam: 'Šta to znači?' Rekli su mi: 'To znači: hvala ti, hvala ti, hvala!' U njihovom siromaštvu i bedi oni viču: 'Hvala ti Gospode, hvala ti!'"

Dakle, zar mi nemamo mnogo više razloga da slavimo i hvalimo Gospoda? Nisu li možda razlozi naših neuspeha baš u tome što smo premalo zahvalni? Stupimo ponovo sa zahvalnošću pred Božje lice! Hvalite Gospoda, jer je večna ljubav njegova!

misaone refleksije

KRILA LJUBAVI

- Janko Bako

"Ljubav nikad ne prestaje, dok će proroštva nestati, jezici će zamuknuti, znanje će prestati." (1. Korinćanima 13,8)

Zaljubljenost je obično karakteristika mladih ljudi. O, taj divan osećaj kao da više ne hodaš po zemlji, već samo lebdiš na krilima ljubavi... Iz sveta starijih zna ponekad da stigne dobronamerno upozorenje, na osnovu životnog iskustva: "Ali samo da znaš, od ljubavi se ne živi." Ovo deluje kao glas materijalizma, na koji svečano odgovara glas idealizma: "Da, ali za ljubav se živi!" Glas realizma bi mogao takođe da se uključi u ovu raspravu i konstatuje: "Naravno, ali u ljubavi se najlepše živi..."

Nešto slično je pre mnogo godina zapisao car Solomun: "Bolje je jelo od zelja gde je ljubav nego od vola ugojena gde je mržnja." (Priče 15,17). U navedenom primeru nije toliko važno da li je trpeza obilna ili skromna, koliko je važno da li je oko trpeze ljubav ili mržnja. (Postoje još dve mogućnosti u spomenutom primeru: da "kod jela od zelja bude mržnja", ali i "kod jela od ugojena vola bude ljubav".) Na uzajamnu ljubav među ljudima uticaj može da ima i njihovo materijalno stanje; kako siromaštvo, tako i bogatstvo... Zato nas glas Božji poziva, da "živimo sa Ljubavlju", sa Njegovom večnom ljubavlju u našim srcima... Da možemo opstati u svim okolnostima zemaljskog života, kao što i apostol Pavle tvrdi: "Znam i poniziti se, znam i izobilovati; u svemu i svačemu navikoh; i sit biti i gladovati, i izobilovati i oskudevati." (Filipljanima 4,12).

Labudove često navode kao primer vernosti u braku. Kod ove vrste ptica se dešava, da kada ugine jedan bračni partner, da i drugi ubrzo umire od tuge. Nešto slično se desilo i u svetu u kome živimo... Bog Stvoritelj se nastanio u ljudskom telu i došao da umre zajedno sa svojim umirućim stvorenjem. Međutim, tuga zemaljske smrti se promenila u radost večnog života, kada je Božji Sin, Gospod i Spasitelj Isus Hristos, vaskrsao iz mrtvih u večnoj pobeđi Božje ljubavi.

U Pesmi nad pesmama, car Solomun izjavljuje: "Mnoga voda ne može ugasiti ljubavi, niti je reke potopiti. Da ko daje sve imanje doma svojega za tu ljubav, osramotio bi se." (8,7). Dati sav svoj imetak za nečiju ljubav je zaista retkost a naš

Stvoritelj daje celog sebe za našu ljubav. Bog nam ne daje samo nešto, već u svojoj ljubavi daje celog sebe! Svojim Duhom Svetim nas poziva, da već sada u veri letimo na krilima Njegove ljubavi, u nadi da ćemo jednog dana doleteti do našeg večnog nebeskog gnezda...

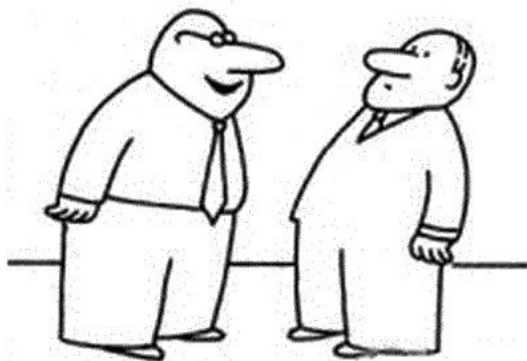
"A sad ostaje vera, nada, ljubav, ovo troje; ali od njih najveća je ljubav." (1. Korinćanima 13,13)

Izvor: Glas Jevanđelja - 2014/6.

Smešna strana...

ODMAH PODELI

Pastore, vaša današnja propoved je bila dobra. Sve smešne delove sam odmah postavio na YouTube.